

Allah'tan Ümidi Kesmemek

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ
الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

Dini anlamda korku ve ümit, Allah'tan korkmayı ve ondan ümit var olmayı ifade eder. Müminler yaşantılarında Allah'tan korkmakta oldukları kadar ümit kesmemekle de yükümlüdürler mesuldurler.

Kurân insanın her daim Allahtan ümidvâr olmasını ister;

Kur'an'da yer alan Allah korkusu ve Allah'ın rahmetinden ümitvâr olma, inananları Allah'ın gazabına, cehenneme girmeye sebep olacak davranış ve yaşayışlardan sakındırır. Bu insanı Allah'ın emirlerine uymaya, meşru ve güzel bir yaşantıya yönlendirilir.

Aynı zamanda Kur'an, insanların her durumda ümit içinde olmasını da ister. Bunun yanında ümit sahibi olmanın yollarını gösterir, bunun için kulluk görevlerinin tam olarak yerine getirilmesine de işaret eder. Zira ümitsizlik insanı kendi nefsinin ıslah etmek ve düzeltmek mücadelesinden mahrum bırakır.

Kuran Allah'tan asla ümid kesmemeyi emreder;

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ

“De ki (Allah şöyle buyuruyor): "Ey kendi aleyhlerine olarak günahta haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Allah (dilerse) bütün günahları bağışlar; doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir." [Zümer, 53]

Ayeti kerime'de de zikredildiği gibi Allahın kulları ne kadar günah işlerse işlesin, tevbe kapısı, rahmet kapısı, mağfiret kapısı, af kapısı daima açıktır. Tabî bu âyet-i kerîme sadece günahkâr mü'minlere değil, kâfiri, müşriki ve münâfiğıyla bütün insanlara hitap eder. Hepsini Allah'ın affına, bağışlamasına ve rahmetine davet eder. Bir insan, yanlış inanç ve günah bakımından hangi derekede, hangi derin çukurda bulunursa bulunsun, buradan kurtulmaya karar verip tevbe ipine sarıldığı takdirde Allah Teâlâ onu kurtaracaktır. Çünkü Allah, dünyada küfür ve şirk dâhil bütün günahları bağışlayacağını, bağışlamayacağı hiçbir günahın bulunmadığını açıkça ilan ediyor. Nisâ sûresi 48. âyette bahsedildiği üzere Allah'ın, **“kendine ortak koşulmasını bağışlamaması”**, dünya ile değil âhiretle alakalı bir durumdur. Böyle olmasaydı bir kez şirke düşmüş hiçbir kimsenin artık ebediyen affedilmemesi gerekirdi ki, bu realiteye aykırıdır. Nitekim âyetlerin iniş sebebi de bu hususu açıklamaktadır:

Rivayete göre müşriklerden bir topluluk çokça adam öldürmüş, çokça zina etmişlerdi. Fakat bir taraftan da iman ışığı kalplerini yoklamaya başlamıştı.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.s.)’e şöyle haber gönderdiler: “Senin kendisine davet ettiğin din, hiç şüphesiz güzel bir şeydir. Tevbe edersek, tevbemiz kabul olur mu dersin?” Bunun üzerine bu âyet-i kerîmeler nâzil oldu. (Müslim, İman 193)

Fakat ümit kesmemekle beraber salih amel yapmaya gayret etmekte şarttır. zira amelsiz ümit etmek tarlayı ekmeden biçmek isteyeninin haline benzer. Bu minvalde ümitvar olmak ve salih amelin beraber olmasının gereği ayeti kerimede şöyle zikredilmiştir.

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا حَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

“Âyetlerimize gerçekten iman edenler ancak o kimselerdir ki, bunlarla kendilerine öğüt verildiğinde büyüklük taslamadan secdeye kapanırlar ve Rablerini hamd ile tesbih ederler.” [Secde, 15]

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

“Korku ve ümit içinde Rablerine ibadet ve dua etmek üzere vücutları yatak görmez, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah için harcarlar.” [Secde, 15]

Günahlar Ne Kadar Büyük Olursa Olsun Tevbe Kapısı Dâima Açıktır;

Kul günah işleyerek kendisine zulmetmiş, masiyet kesb ederek Allahın emir ve yasaklarını müteceviz olur. Velhasıl kalbini ve ruhunu kirletmiş olur. Fakat o gönül dünyasını ve ruhunu musaffa eyleyecek imkanı Allah ona elbet vermiştir.

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا

Bu âyet, Allah’ın rahmet ve affının asla ümitsizliğe izin vermeyecek derecede geniş olduğunu en açık bir şekilde ortaya koyan ilâhî müjdedir.

Bununla birlikte âyette geçen **إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا** “Allah bütün günahları bağışlar” cümlesi, O’nun büyük bir taahhüdüdür ahdidir.

Allah’ın Affetmesinin Şartı, Ümit ve Korku Halinde olmamızdır;

Rabbimiz şöyle buyurur:

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

“Azap size gelip çatmadan önce Rabbinize yönelip O’na teslim olun; sonra kimseden yardım göremezsiniz.”

Allah’ın yardımını kazanarak affına ve rahmetine nâil olmanın, böylece ebedî kurtuluşa ermenin temel şartı, Allah’a tüm kalbiyle, samimi bir şekilde yönelip teslim olmak O’na gerektiği şekilde iman edip hükümlerine boyun eğmektir. Buradaki, “Allah’a yönelme ve O’na teslim olma” ifadesi tüm kalbiyle, içtenlikle gönülden hem gazabından haşyet içinde hemde O’na muhabbet içinde

olmayı ortaya koyar k, bu bir anlamda tövbedir. Zira tövbe de sonuç itibariyle kulun günahlarından pişmanlık duyup vazgeçerek Allah'a yönelip O'nun teslim olmaya karar vermesidir ve bu kararını eyleme dönüştürmesidir.

وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ

“Allah'a (azabından) korkarak ve (rahmetini) umarak dua edin. Şüphesiz Allah'ın rahmeti, ihsan sahiplerine çok yakındır.” [Araf; 56]

Havf ve Reca'yı Kalpte Bir Araya Toplamak;

İnsanın çevresiyle sağlıklı ilişkiler kurup fesattan korunması iyi bir kullukla mümkün olacağı için kullardan, hem korku hem de ümit duygularıyla dua edilmesi istenmiş; nihayetinde de “Muhakkak ki ihsan sahiplerine Allah'ın rahmeti çok yakındır” buyrulmuştur. Burada ki “iyilik edenler” (muhsinîn) kelimesi hem Allah'a kulluk ve dua ödevini yerine getirmeyi, her türlü bozgunculuktan uzak durmayı, hem de iyi bir insan, iyi bir kız, iyi bir oğul, iyi komşu, iyi ana-baba, iyi arkadaş, iyi teyze, iyi hala, iyi dayı, iyi amca, iyi bir torun ya da iyi bir dede ve nine olarak kullara karşı yükümlülüklerini yerine getirenleri kapsayacaktır.

İnsan ne kadar günah işlemiş olursa olsun, Allah'ın merhametinin genişliğini ve günah yükünü henüz yaşarken sırtından indirilmesi gerektiğini unutmamalıdır. Dünyada iken tevbe etmeden ahirette affedilmeyi beklemek İslam'ın ruhuna uygun bir davranış değildir. Nitekim ayeti kerimede;

أَقَامُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ

“Allah'ın azabından emin mi oldular? Fakat ziyana uğrayan topluluktan başkası, Allah'ın (böyle) mühlet vermesinden emin olamaz.” [A'raf, 98]

O'nun günahkârlara mühlet vermesi ve onları farkında olmadan, beklenmedik bir anda cezalandırması” veya bu şekilde “ansızın gelen ceza” mânasında kullanılmaktadır. Müminler, inkârcıların aksine, yüce Allah'ın rahmeti gibi azabının da hak olduğuna inandıkları için, daima O'nun gazabına ve azabına uğrama endişesi içinde yaşarlar ki alınması gereken tavır budur. Öyleki şu ayeti kerime Allahın rahmetinden ümit kesmeyi küfr olarak niteler.

يَا بَنِي آدْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوْسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيَّأَسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَيْئَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

“Ey oğullarım! ... Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez.” [Yusuf, 87]

Müminin sahip olduğu korku da ümit de onu salih amele sevk edebilmelidir. Allah'tan korktuğunu iddia ettiği halde, bu hal kişiyi “salih amellere” sevk etmiyorsa kişi tekrar tekrar kendi ruh halini ölçüp, biçip, tartmalıdır. Zira Allah;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَانْتَظِرُوا نَفْسَ مَا قَدَّمْتُمْ لِعَذَابٍ

“Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve kişi yarın için (salih amel olarak) ne hazırladığına baksın” [Haşr, 18] buyurmuştur.

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ

“İyiler muhakkak cennettedirler, Kötüler de cehennemdedirler.” [İnfitar, 13, 14]

İyilerden olma ümidi ve kötülerden olma korkusu, müminlerin kalbinde her daim yer bulmalıdır.

Kur’ân, müminlerin ümîdini canlı tutan şeyin iman olduğuna işaret eder. Gerçek mânâda ümîdin imanla birlikte var olabileceğini vurgular.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“İman edenler ve hicret edip Allah yolunda cihad edenler var ya, işte bunlar, Allah'ın rahmetini umabilirler. Allah, (onlara karşı) Gafûr ve Rahîm'dir.” [Bakara, 218]

Kur’ân, Allah’ın rahmetini umabilmenin koşulu olarak, ibadetlerin yerine getirilmesini, âhîret hesabını da dikkate almayı gösterir.

أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ

“Yoksa o, gece saatlerinde secde ederek, ayakta durarak ibadet eden, âhîretten sakınan ve Rabb’inin rahmetini uman gibi midir? De ki: “Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” Doğrusu ancak sağduyu sahipleri öğüt alır.” [Zümer, 9]

Kur’ân, ilâhî değerlerin bilgisinin kaynağı olan Kur’ân’ı okumayı, namaz ibadeti aracılığıyla Allah ile irtibata geçmeyi, Allah’ın rızasını umarak sahip olunan maddî imkanlardan başkalarını da yararlandırmayı emreder.

إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ

“Allah’ın Kitab’ını okuyanlar, namazı kılanlar ve kendilerine verdiğimiz rızaktan Allah için gizli ve açık sarfedenler, asla batmayacak bir ticaret umarlar.” [Fatır, 29]

Ümitli Olmak Güven ve Şecaat Verir;

Allah’a inanmak ve O’na ümit bağlamak, bir mümin için sonsuz güven kaynağıdır. Bu güven müminin zorluklar karşısında cesur ve dayanıklı olmasını sağlar.

Müminlerin Allah’tan gelecek iyiliğe karşı umut beslemeleri, ölüm sonrası hayat için ümitli olmaları, onlara pek çok avantaj sağlar. Sahip oldukları ümit, müminleri başta zor koşullar olmak üzere her durumda cesur, gayretli, sabırlı ve mücadelecî yapar:

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

“O topluluğu takip etmekte gevşeklik göstermeyin! Eğer siz acı çekiyorsanız, onlar da sizin acı çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik siz Allah’tan, onların ummadıkları şeyleri ummaktasınız. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.”

İnsanda ölüm sonrasında yaşanacak olan hayata imanın ve güzel bir âkıbeta kavuşma ümîdinin vârolması ölüm korkusunu hafifleten faktörler arasında yer alır. Ölüm ötesi hayatın varlığı, birey için umut ve teselli kaynağı olur. Genel olarak din, ölüm korkusunu hafifleterek ümitsizliğin yol açabileceği olumsuz durumlar karşısında insana destek sağlar. Ebedî âlemin sonsuz haz ve mutluluğuna ulaşma arzusu ve ümîdi, insanı boşlukta kalmaktan, yok olup gitme endişesinden kurtarır.

Ümit, günah işlediği için bağışlanma isteğinin bir işe yaramayacağını düşünen kimseler için tedavi edici bir özelliğe sahiptir. Ümit sadece dünya hayatının maddi gerçekliğiyle sınırlı değildir. Yaşanan her şey ölümle son bulsa da, ümit ölüm sonrasında ve maddi dünyanın sınırlarının dışına uzanır. Âhirete inanan kimse, insanın dünyada hak ettiği şeylerin karşılığını alamamasından dolayı ümitsizliğe kapılmaz. Çünkü ödül ve ceza türünden hak edilen her şeyin âhirette teslim edileceği inancını taşır.

İnsanın, öldükten sonraki hayata ilişkin olumlu beklentileri, sevap ve ödül kazanma ümîdi olabilmesi için belli şartlar vardır. Bunların başında, ortak koşmadan Allah’a inanmak, O’nun meleklerine, O’nun gönderdiği tüm peygamberlere ve kitaplara iman edip, son peygamber Hz.Muhammed’in (sav) koyduğu değerlere uygun davranmak, kadere ve öldükten sonra dirilmeyi, sonrasında da yaşanacak olan âhiret yaşamını doğrulamak vardır:

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

“...Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmayın.”

Şirk koşmadan Allah’a iman etmek ve O’nun koyduğu değerlere uygun davranışta bulunmak O’ndan ümit var olmanın koşuludur. Allah’a ortak koşan, davranışlarını ilâhî değerlere göre ayarlamayan kimse Allah’ın rahmetinden nasıl umutlu olabilir. Yalın bir ümitlilik hâli beklentilerin gerçekleşmesi için yeterli değildir. Ümit edilen hedeflere ulaşabilmek için tevbe kapısından geçerek bu yolda çaba göstermek gerekir.

Peygamber’in İzinden Gitmek, İnsandaki Ümidi Canlı Tutar;

Nitekim âyet-i kerimede;

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

“Andolsun, Allah’ın Elçisinde sizin için, Allah’a ve âhiret gününe kavuşmayı uman ve Allah’ı çok anan kimseler için, uyulacak en güzel örnek vardır.” [Ahzab, 21]

Bu ayette, peygamberimizin hayatının örnek olduğu belirtilmiştir. Bu örneklik, Allah’ın rahmet ve iyiliğinden ümitli olan, kıyâmet gününün geleceğine inanan, sevap ve kurtuluş uman kimseler içindir. Allah’tan ümitli olmak, O’nu bilmeye ve tanımaya bağlıdır. Âhiret gününden umutlu olmak ise, dinî değerlere uygun olarak yaşamaya bağlıdır.

İman, âhirette ödül ve sevap görecek olmak, her türlü zorluğu kolaylaştırır. Bir yandan âhiret umudu peygamberleri örnek almaya götürürken, öte yandan peygamberlerin örnek alınması, âhiret umudunu da artıracaktır.

Nitekim;

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ

“Andolsun, onlarda sizin için, Allah’ı ve “son günü” ümit edenler için güzel bir örnek vardır.” buyurulmuştur.

Müminler, Allah’ın huzuruna çıkarılacaklarına iman etmek ve ahiretin gerçekleşeceğini tasdik etmek suretiyle ümit içinde yaşarlar.

Müminlerin âhirete ilişkin ümit ve beklentileri zayıf bir duygu değil, samimi ve kesin bir inanışın desteklediği ruh hâlidir. İmanın oluşumunda yeri bulunan ümit olgusu, tasdik, samimiyet gibi diğer temel unsurlarla birlikte bulunur.

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“Kim Allah ile buluşmayı umarsa; Allah’a kavuşma vakti gelmektedir. O, işitendir, bilendir.” [Ankebut, 5] âyet-i kerimesi Allah’ın emir ve yasaklarına karşı teslimiyet gösterenlerin ahrette karşılaşacağı mükafat ümidini canlı tutacaktır.

Âhirette iyilik görmek ve iyilik gören kimselerle birlikte olabilmek için Allah’a ve O’nun gönderdiği mesajlara inanmak gerekir. Âhirete inanmak ve Cennet’ten ümitli olma eğilimi, insanı Allah’a yakın olmaya, kulluk yapmaya motive edecektir. Zira bu ruh halini yaşayan müminler teslimiyet duygusuyla;

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ

“Biz, Rabb’imizin bizi iyiler arasına katmasını umarken, neden Allah’a ve bize gelen gerçeğe (hak peygamber ve getirdiği kitaba) inanmayalım?” [Maide, 84] demektedirler.

Allah-u Teâla, peygamberlerin insanlara her konuda önder, lider, rehber ve yol gösterici olarak göndermiştir. Böyle olduğu için onların ibret ve öğütler ile dolu kıssalarını Kur'an'da bizlere anlatır. Başta, peygamberlik görevini yaparken müşriklerin ağır baskısı ile karşılaşmış bulunan Hz Peygamber (as) olmak üzere Kur'an-ı Kerim'i okuyan herkes için bu kıssalar, ders ve ibret verici niteliktedir.

Tevbe edip Allaha yönelmeyi geciktirmemeli;

İnsan nasıl olsa Allahın rahmeti, mağfireti, bağışlaması çoktur deyip tevbe, O'na yönelişi, farzları ve ibadetleri asla geciktirmemelidir zira bu davranış mümin tavrı asla olamaz. Öyle ki Allah azze ve celle Kuranı Kerimde “ *O hilekar şeytan da sizi Allahın rahmeti ve affına güvendirerek kandırmasın!*” buyurarak dikkati bu noktaya çeker. Çünkü son nefes meçhul ölüm heran mukadder. Allah muhafaza tevbe fırsatını kaçırmak ne büyük bir hüsrandır.

Tevbe edip Allah'a dönmeyi geciktirmeme bakımından şu kısma pek ibretlidir:

Rivayete göre bir terzi, sâlihlerden bir zâta:

“–Resûlullah (s.a.s.)’in: «Allah Teâlâ, kulunun tevbesini, canı boğazına gelmediği müddetçe kabul eder» (Tirmizî, Deavât 98/3537) hadîs-i şerîfi hakkında ne buyurursunuz?” diye suâl etti. O zât da sordu:

“–Evet, böyledir. Ama senin mesleğin nedir?”

“–Terziyim, elbise dikerim.”

“–Terzilikte en kolay şey nedir?”

“–Makası tutup kumaşı kesmektir.”

“–Kaç seneden beri bu işi yaparsın?”

“–Otuz seneden beri.”

“–Canın gırtlığına geldiği zaman, kumaş kesebilir misin?”

“–Hayır, kesemem.”

“–Ey terzi! Bir müddet zahmet çekip öğrendiğin ve otuz sene kolaylıkla yaptığın bir işi o zaman yapamazsan, ömründe hiç yapmadığın tevbe, o an nasıl yapabilirsin? Bugün gücün kuvvetin yerinde iken tevbe eyle! Yoksa son nefeste istiğfar ve hüsn-i hâtime nasîb olmayabilir... Sen hiç: «Ölüm gelmeden evvel tevbe etmekte acele ediniz!» (Münâvî, Feyzu'l-kadîr, V, 65) sözünü işitmedin mi?” Bunun üzerine terzi ihlâsla tevbe sarıldı ve sâlihlerden oldu.

Korku ve Ümidin Gereği; Dua'dır;

Ümit ve korku ile yapılan dualar, müminlerin kalkanıdır. Kul, Allah rızası için çaba gösterdiği ve kulluk şuurunu sürdürdüğü müddetçe, Allah onun yardımcısıdır. Üstelik dua sadece bir şey istemek için yapılan, yapılmak zorunda ondan şey de değildir. Mümin, sırf Allah'ın rızasını kazanmak onun nimetlerine şükretmek onun Yüce zatına Hamd-ü Sena'da bulunmak için de dua eder ve

etmelidir. Bunun dışında yaşam içerisinde karşılaşılan her türlü zorluk karşısında müminin Allah'a el açıp yalvarması ve yakarması onun kulunun bir gereğidir.

Nitekim ayet-i kerimede de;

قُلْ مَا يَعْبُورُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا

“Eğer duanız olmasa Rabbim size niye değer versin ki [Furkan, 77] buyrulmuştur.

Hız Peygamber (as) İslam davetinin daha ilk günlerinde bu yolda yapayalnız iken dahi hiç sarsılmadan tebliğ vazifesine koyulmuştu. Aradan geçen uzun yıllar boyunca gördüğü kötü muamelelere en yakın akrabaları başta olmak üzere hemşehrilerinin pek çoğu tarafından karşılaştığı hakaret, alay, iftira, şiddet ve işkencelere sabır ve metanetle göğüs gelmişti. Çevresindeki müminleri korumak imana sabit tutmak için muazzam bir çaba göstermişti. Nihayet Mekke halkının şirkten vazgeçip Tevhid inancını benimsemesi konusundaki ümitleri zayıflayınca çevre şehirlerinden olan Taif kentine yönelmiş ancak orada da tıpkı Mekke'dekine benzer şekilde kötü tepkiye maruz kalmıştı. Olan bunca hadiseye rağmen kendisini taşıyanlardan korunmak için sığındığı bir bahçede ellerini açıp Allah'a yalvarırken, “Ey Allah'ım ey merhametlilerin en merhametlisi, gücümün zayıflığını, çarelerimin azlığını ve insanlar karşısındaki güçsüzlüğümü Sana arz ediyorum Sen merhametlilerin en merhametlisin, diyerek "Ümit ediyorum ki, Allah onların (Taif'lilerin) soyundan tek olan Allah'a ibadet eden ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan bir nesil çıkartacaktır." [Buhârî, Bed'ü'l-halk, 7.] diyerek durumunu her şeyi bilen Allah'a arz etmiş ve Allah'ta bu durumdaki peygamberine Medine'ye hicretin kapılarını açmış sonrasında da Uzun yıllar sonra Taif'teki yeni nesil İslam'ın hizmetkârı olmuştu. Hicretle beraber müminlerin imtihanı bitmemiş, Medine'ye giden peygamber, müşriklerden sonra entrikalar çeviren münafıklarla karşılaşmıştı. Yani bu da demek oluyor ki, imtihan her süreçte farklı bir şekilde karşımıza çıkıyor. Dertler karşısında yapmamız gereken ise ümit ile hareket etmek, elimizden gelen bütün gayreti göstermektir. Zira bilinmelidir ki, ne kadar ferah içinde yaşarsak yaşayalım, “Dünyada rahat yoktur.”

Hız Peygamber (as)'da hicretten kısa bir süre sonra Bedir'de müşriklerle savaşmak zorunda kalmış, ardından Uhud Savaşı ve ardından da Hendek'te kendisini ve İslam dinini yok etmek isteyen putperestlerle tekrar tekrar imtihan olmuştu. Hemen sonrasında Efendimiz (as) evlatlarını kaybetmiş, hanımı ve kendisine destek olan amcasını kaybetmiş ve imtihanı devam etmişti.

İşte bu sebeple bir mümin de peygamberinin çektiği zorlukları da düşünerek, dünyevi dertler karşısında asla pes etmemeli, mücadeleye sonuna kadar devam etmeli ve dua ve namaz ile de Allah'tan yardım talep etmelidir.

Hız. Peygamberi'nin (as) Őu Hadisi Őerifi bizlere ne Şekilde ümitli olmamız gerektiğini beyan etmektedir.

Hız. Enes (radiyallahu anh) Şöyle anlatmıŐtır: "Rasulullah (as) buyurdular ki: "Allah Teâlâ Hazretleri diyor ki: "Ey âdemoğlu! Sen bana dua edip, (affımı) ümid ettikçe ben senden her ne sâdır olsa, aldırmam, ben seni affederim. Ey âdemoğlu! Senin günahın semanın bulutları kadar bile olsa, sonra bana dönüp istiğfar etsen, çok oluşuna bakmam, seni affederim. Ey âdemoğlu! Bana arz dolusu hata ile gelsen, sonunda hiç bir Şirk koŐmaksızın bana kavuŐursan, seni arz dolusu mağfiretimle karŐılarım." [Tirmizi, Sünen, Daavat, 49, V, 548.]

Rasulullah'ın hayatından bir örnek daha vererek konuyu sonlandırılım.

"Rasûlullah (as) ölmek üzere olan bir gencin yanına girmiŐti. Ona sordu:"Kendini nasıl buluyorsun?" ölüm döŐeđindeki genç "Ey Allah'ın Rasûlü, Allah'tan ümidim var, ancak günahlarımdan korkuyorum" diye cevap verdi. Bunun üzerine Rasûlullah (as) da Őu açıklamayı yaptı: "Bu durumda olan bir kulun kalbinde (ümit ve korku) birleŐti mi Allah o kulun ümit ettiği Şeyi mutlak verir ve korktuğu Őeyden de onu emin kılar." [Tirmizi, Sünen, Cenaiz, 8, III, 311; İbn Mace, Sünen, Zühd, 37, II, 1429.]